

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **K. C. K.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-46607-18/DP-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-46607-18/DP-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání-účasť v právnické osobě“ tak, že se žádost zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodlužuje, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně identifikoval zamítací důvod. S žalovaným souhlasila, že v projednávané věci mělo být užito § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, který souhrnně odkazuje na § 37 zákona o pobytu cizinců. Na rozdíl od žalovaného však měla za to, že měl postupovat dle § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 37 odst. 1 tohoto zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z nesprávného posouzení vzájemného vztahu § 37 odst. 1 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, § 37 se jako takový týká rušení již existujícího pobytového oprávnění, což ale není případ žalobkyně. Příléhavější by proto bylo použití § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který upravuje povolování pobytu pro futuro a podmiňuje neudělení pobytu z důvodu existence odsouzení testem přiměřenosti. Situace, kdy je zrušeno platné dlouhodobé vízum je diametrálně odlišná od situace žalobkyně, které není po letech pobytu prodlouženo pobytové oprávnění. Poukázala na zásadu nevytváření zbytečných ustanovení.
3. Dále žalovanému vytkla, že zcela rezignoval na zjišťování skutkového stavu. Žalobkyně dostala své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní a navrhla provést výslech její a jejího partnera, ty však žalovaný neprovedl, přestože skutkový stav ve věci nebyl dostatečně zjištěn. Výslech partnera byl jediným způsobem, jak dokázat negativní dopad na možnost realizovat vztah žalobkyně s partnerem. Žalovaný se dokonce pokoušel domýšlet důležité skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobkyně, které neměly oporu ve spisovém materiálu, v tomto ohledu napadené rozhodnutí dosahuje intenzity nepřezkoumatelnosti.
4. Kdyby byla žalobkyně žalovaným řádně vyslechnuta, sdělila by mu, že je HIV pozitivní, o svém onemocnění se ostýchala hovořit, v případě přímé otázky a poučení ze strany žalovaného, že se jedná o relevantní skutečnost, by to však sdělila.
5. Žalovaný se adekvátně nevypořádal s dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, posouzení přiměřenosti dopadu je povinností žalovaného dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázala také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které správní orgány musejí přiměřenost posuzovat, pokud to účastník ve správním řízení namítne. Žalovaný však námitkám žalobkyně nevěnoval žádnou pozornost, zásah do jejího soukromého a rodinného života posoudil jen naoko a jeho úvahy o zdravotním stavu žalobkyně, možnosti její pracovní reintegrace a možnosti realizovat vztah s partnerem nemají oporu ve správním spise, žalovaný navíc vůbec nezohlednil její ekonomické zájmy. Napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně, skutečnost, že se dopustila trestné činnosti není dostačující k tomu, aby jí nebylo prodlouženo pobytové oprávnění. K žalobě přiložila výpis ze zdravotnické dokumentace ze dne 14. 5. 2024 prokazující HIV infekci a nepodepsanou smlouvu o úvěru ve výši 162 000 Kč.
6. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný byl přesvědčen, že postupoval zcela správně co do použitého zamítacího důvodu. Pokud by zákonodárce neměl v úmyslu při neprodlužování pobytového oprávnění využít zamítacího důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v příslušném odkazu by jej vyloučil. Pro rušení, respektive neprodlužování pobytových oprávnění se v první řadě využijí důvody uvedené v § 37 zákona o pobytu cizinců, není-li žádný z uvedených důvodů shledán, pak přes odkaz obsažený v § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců i důvody uvedené v § 56 zákona o pobytu cizinců. Pokud jsou však naplněny důvody uvedené v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, není důvod postupovat dle odst. 2 tohoto ustanovení. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ve kterém bylo uvedeno, že byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
8. Uvedl, že žalobkyně byla rozsudkem, který nabyl právní moci 6. 10. 2023, shledána vinnou úmyslným trestným činem, za ten jí byl mimo jiné uložen trest odnětí svobody na dobu 24 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 36 měsíců. Nemohlo tedy dosud dojít k zahrazení odsouzení, důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně proto stále trvá a žalovaný k němu musí přihlížet z úřední povinnosti bez možnosti správního uvážení. Žádosti o prodloužení pobytu by mohl žalovaný přesto vyhovět, pokud by shledal, že neprodloužením by došlo k porušení závazků vyplývajících z mezinárodního práva, konkrétně z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně namítala nepřiměřený dopad do svého soukromého a rodinného života spočívající v dlouholetém pobytu a míře integrace na území, podnikání a partnerském vztahu. Právě vzhledem k dlouholetému pobytu si měla být vědoma nutnosti respektovat právní předpisy, zjevně si dosud neosvojila český jazyk, co se týče podnikání, neuvedla žádné skutečnosti, proč by v podnikatelské činnosti nemohla pokračovat i v zemi původu, stejně tak neuvedla, proč by vztah s partnerem nemohl do doby jejího osvědčení pokračovat na dálku. Neuvedla tedy žádnou skutečnost, která by způsobila, že dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně převáží nad veřejným zájmem ČR na tom, aby na území nepobývali cizinci, kteří nerespektují zákony, stejně tak nebyla uvedena žádná skutečnost, která by měla být prokázána či upřesněna provedením výsledků.
9. Co se týče zdravotního stavu žalobkyně, žalovaný zcela důvodně předpokládal, že je uspokojivý, neboť v průběhu správního řízení neuvedla, že by měla nějaké zdravotní problémy. Tvzení, že by svou diagnózu sdělila při výslechu, je jen spekulací.
10. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Žalobkyně podala dne 16. 10. 2023 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
12. Dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 8. 2023, č. j. 3 T 113/2023, který nabyl právní moci dne 6. 10. 2023, byla žalobkyně shledána vinnou z přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, za což byla odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 36

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

měsíců, peněžitému trestu ve výši 100 000 Kč a trestu propadnutí věci. Dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8, č. j. 1 T 43/2022-164 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který byl podmíněčně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a zákazu činnosti.

13. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 4. 2024 upozornila na to, že v řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání by se mělo postupovat podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, její ve své podstatě ojedinělý prohřešek pak nemůže mít za následek neprodloužení pobytového oprávnění, neboť zamítavé rozhodnutí by mělo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. Co se týče závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobkyně, podmíněný trest odnětí svobody, který jí byl uložen Obvodním soudem pro Prahu 10, reflektuje nízkou povahu a závažnost jak typovou, tak individuální ve vztahu ke konkrétnímu jednání žalobkyně, soud zvolil mírný trest. V případě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 pak byla odsouzena za přečin nedbalostní, skutková podstata trestného činu byla naplněna zapříčiněním dopravní nehody, ty bývají páčány osobami, které jednoduše nezvládnou vyhodnotit situaci na vozovce a včas reagovat, žalobkyně však v žádném případě neměla v úmyslu způsobit škodu na majetku a zdraví či dokonce životě jiných osob. K trestnému činu se přiznala, vinu nerozporeovala, uzavřela dohodu o vině a trestu, přičemž sjednaný trest byl velice mírný. Svého jednání žalobkyně lituje, poslední trestné činnosti se dopustila na začátku roku 2023, měla tak již dostatečně dlouhou dobu na to, aby prokázala, že se další trestné činnosti nedopustí. Konkrétní zájem státu na tom, aby jí nebyl pobyt prodloužen, je slabý, potažmo žádný. Žalobkyně na území podniká, do čehož vložila mnoho úsilí a investic, přemístění podnikání do země původu je těžko myslitelné, smyslem provozu jejího obchodu je totiž skutečnost, že obchoduje s nigerijským jídlem, které je na území ČR cizí, exotické a těžko dostupné. Hovoří plynule anglicky a plní účel pobytu, v ČR je integrovaná, strávila zde 14 let, poslední 4 roky zde žije se svým přítelem, který na území pobývá na základě trvalého pobytu, neprodloužení dlouhodobého pobytu by tak žalovaný nepřiměřeně zasáhl do jejího soukromého života. Navrhla provedení důkazu výsledkem své osoby a svého partnera.
14. Napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2024 žalovaný žádost žalobkyně zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil. Vyšel ze zákonné úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, na základě výpisu z rejstříku trestů zjistil, že žalobkyně spáchala dva trestné činy, v prvním případě se dopustila přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti a v druhém případě úmyslného přečinu nedovolené výroby jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Žalovaný si následně vyžádal příslušné odsuzující rozsudky a v napadeném rozhodnutí popsal, v jakém jednání spočívala trestná činnost žalobkyně. K druhému odsouzení uvedl, že koncept užívání nelegálních drog je společensky škodlivý a nežádoucí, jejich užívání a nelegální zacházení s nimi je vnímáno jako vážný problém, který představuje ohrožení zdraví, bezpečnosti, sociální pohody a prosperity společnosti. Ohledně použití důvodů k zamítnutí žádosti uvedl, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zcela zjevně reflektuje úmysl zákonodárce zrušit platnost víza (potažmo povolení neprodloužit) v případě, že cizinec spáchá úmyslný trestný čin, a to bez nutnosti posuzovat zásah do soukromého a rodinného života, naopak v případě podmínky

nesplnění trestní zachovalosti (tedy při spáchání jakéhokoliv trestného činu, i nedbalostního), považoval za nutné stanovit povinný test přiměřenosti. Jednání cizince je třeba v případě spáchání úmyslného trestného činu postihovat přísněji. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců mají odlišné užití a nejsou tak vzájemně nadbytečná. V zákonné úpravě se primárně odkazuje na zrušovací důvody uvedené v § 37 a až v dalších případech na důvody uvedené v § 56 zákona o pobytu cizinců, z toho je zřejmé, že žalovaný měl nejprve zkoumat důvody obsažené právě v § 37, a až pokud žádný z nich nebude shledán, přejít k důvodům uvedeným v § 56. Žalobkyně spáchala úmyslný trestný čin, který je podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění bez dalšího. Spáchání trestného činu navíc nepřiměřeně bagatelizuje, vedle toho již před úmyslnou trestnou činností spáchala nedbalostní trestný čin. Od posledního odsouzení neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby bylo možné konstatovat, že se žalobkyně trestné činnosti již nedopustí, zkušební doba byla stanovena až do října 2026. V určitých případech je třeba zkoumat zásah do soukromého a rodinného života i pokud to zákon o pobytu cizinců nestanovuje (čl. 8 EÚLP a judikatura NSS), k tomu je však nutné, aby cizinec uváděl konkrétní skutečnosti vybočující z obecného rámce. Skutečnosti, které žalobkyně uvedla, ale nezakládají nepřiměřenost rozhodnutí, neuvedla, proč by s partnerem nemohli pobývat v zemi původu, je v produktivním věku, zdravá, nejsou tedy známy překážky, proč by nemohla v zemi původu realizovat svou podnikatelskou činnost. Na druhou stranu se dopustila závažné trestné činnosti, a to před relativně krátkou dobou, je tedy veřejný zájem na tom, aby se nenacházela na území ČR, minimálně, než bude její trestní odsouzení zahlazeno. K navrženým výsledkům žalovaný uvedl, že měl skutkový stav za zjištěný, navrhané dokazování by na jeho závěru nemohlo nic změnit, nebylo by totiž možné vyvrátit skutečnost, že žalovaná byla odsouzena za úmyslný trestný čin, navíc neuvedla konkrétní skutečnosti, které měly být výsledkem prokázány. Žalovaný upozornil, že již samotné pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin je důvodem pro nevyhovění žádosti, důsledků svého jednání si měla být žalobkyně vědoma. Zamítnutím žádosti navíc není žalobkyni stanovena povinnost z území vycestovat, ani doba, po kterou nesmí na území pobývat, neudělení pobytového oprávnění může jen výjimečně být nepřiměřeným zásahem, v případě žalobkyně tomu tak nebylo.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. K projednání věci nařídil soud jednání, které se konalo dne 21. 6. 2024, žalobkyně setrvala na svém stanovisku, zdůraznila nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně jejího soukromého a rodinného života, poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2024 č.j. 63 A 4/2023-75, body 46-47. Žalovaný se z jednání omluvil, souhlasil s projednáním v jeho nepřítomnosti.
17. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.

18. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
19. Dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
20. Dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.*
21. Dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
22. Žalobkyně v první řadě nesouhlasila se zamítacím důvodem, na základě něhož žalovaný zamítl její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Měla za to, že namísto důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců měl žalovaný užít zamítacího důvodu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
23. Tato námitka není důvodná. Z výslovné dikce právní úpravy se podává, že ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu aplikuje prostřednictvím odkazu uvedeného v § 44a odst. 3 a následně v § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje § 35 odst. 3 (a další) obdobně, § 35 odst. 3 pak stanovuje, že dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum, respektive tedy i dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud je shledán některý z důvodů uvedených v § 37 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně namítala, že § 37 zákona o pobytu cizinců se jako takový týká rušení již existujícího pobytového oprávnění a je tak namísto něj třeba užít § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který se týká povolování pobytu do budoucna. Ve své argumentaci však zcela opomněla dikci § 35 odst. 3 (ve spojení s § 44a odst. 3), který se jako takový vztahuje na prodloužení víza i prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tedy nikoliv na rušení platnosti již existujícího víza či povolení k dlouhodobému pobytu, a směřuje tak do budoucna. Pokud § 35 odst. 3 odkazuje na § 37 zákona o pobytu cizinců, zjevně odkazuje na všechny důvody uvedené v ustanovení § 37, tedy i na důvod dle § 37 odst. 1 písm. a). Kdyby zákonodárce nezamýšlel použití všech zamítacích důvodů uvedených v § 37 zákona o pobytu cizinců, odkaz by formuloval jinak. Při současné podobě předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců však nelze dojít k jinému závěru, než že platnost povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud je dán kterýkoli z důvodů uvedených v § 37 zákona o pobytu cizinců, jiný výklad by byl zjevně v rozporu se zněním zákona.

24. Je zcela mylná argumentace žalobce, dle které zrušovací důvod uvedený v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je za současné existence zrušovacího důvodu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nadbytečný, tyto zrušovací důvody se totiž každý týkají jiné situace. Zatímco dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců bude žádost o prodloužení pobytu zamítnuta, pokud cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, tedy byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno, dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bude žádost zamítnuta, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Rozdíl tedy spočívá v tom, že § 56 odst. 2 písm. a) se vztahuje i na nedbalostní trestné činy, pokud odsouzení nebylo zahlazeno, kdežto § 37 odst. 1 písm. a) se týká pouze úmyslné trestné činnosti a lze je tak považovat za speciální ustanovení k § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke stejnému závěru došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47.
25. Další rozdíl mezi těmito ustanoveními pak spočívá v tom, že u zamítacího důvodu dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců má správní orgán ze zákona povinnost hodnotit přiměřenost svého rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména co do dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Naopak, u zamítacího důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tuto povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života nad rámec konkrétních námitek účastníka (k tomu viz níže) zákon neukládá. Jak judikoval Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) ve zmíněném rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, test proporcionality v těchto případech provedl již zákonodárce, přičemž zájem státu na tom, aby se na jeho území nepohybovali cizinci, kteří byli odsouzení za úmyslnou trestnou činnost, z povahy věci převáží nad individuálním zájmem tohoto cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života. Zatímco v případě spáchání úmyslného trestného činu tak zákonodárce stanovil přísnější úpravu vedoucí k ukončení, respektive neprodloužení pobytového statusu bez dalšího, jiné důvody vedou k neprodloužení pobytového statusu jen jde-li o přiměřený důsledek (srov. také rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 nebo recentní rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 148/2023-25).
26. Žalovaný tedy postupoval správně, když žádost žalobkyně zamítl na základě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nikoli dle § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, v tomto směru nedošlo k žádnému pochybení.
27. Žalobkyně nerozporovala, že byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 8. 2023, č. j. 3 T 113/2023, který nabyl právní moci dne 6. 10. 2023), tvrdila však, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav co do dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a pochybil v důsledku nevyhovění důkazním návrhům žalobkyně. Ani tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou.
28. Jak již bylo zmíněno výše, v případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadu rozhodnutí v zásadě nezkoumá, správní orgány jsou však povinny k nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života přihlídnout podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ovšem pouze v rozsahu konkrétních námitek účastníka (srov. např. již zmiňovaný rozsudek NSS 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47 nebo rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017 6 Azs 348/2017-26).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. Žalovaný žalobkyni ve správním řízení řádně vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy této možnosti využila, v řízení byla zastoupena advokátem. Žalobkyně se následně k podkladům vyjádřila a uvedla, že zásah do svého soukromého a rodinného života spatřuje v tom, že na území České republiky provozuje obchod s nigerijským jídlem, do kterého vložila množství úsilí a investic a který z povahy věci nelze přesunout do země původu, dále uvedla, že hovoří plynule anglicky, plní účel pobytu, pobývá na území již 14 let, přičemž poslední 4 roky žije se svým partnerem, který zde má povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně tak měla dostatek prostoru ke sdělení všech skutečností, které jsou dle jejího názoru relevantní pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život, přičemž tohoto prostoru také využila. Žalovaný pak tyto namítané okolnosti v rozhodnutí hodnotil, k provedení navrhaných výsledků nepřistoupil s odůvodněním, že skutečnosti, které žalobkyně tvrdila, nerozporoval a při posouzení zásahu do jejího soukromého a rodinného života z nich vycházel. Výsledky proto žalovaný považoval za nadbytečné, skutečnosti, které jimi měly být dokazovány, již bral za prokázané. Žalovaný v tomto směru nijak nepochybil, judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34). Taková situace však v řízení nenastala a provádění výsledků by tak bylo nadbytečné.
30. Nebylo pak povinností žalovaného zjišťovat zdravotní stav žalobkyně, možnost její pracovní reintegrace v zemi původu či schopnost partnera žalobkyni navštěvovat v zemi původu, pokud k tomu v řízení nezformulovala konkrétní námitky. Jak je uvedeno výše, je v tomto typu řízení výlučně na žalobkyni, aby uvedla konkrétní důvody, pro které by napadené rozhodnutí mohlo být v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně měla možnost veškeré skutečnosti tvrdit již v rámci správního řízení a žalovaný měl povinnost se přiměřeností zásahu svého rozhodnutí zabývat pouze v rozsahu těchto tvrzení, což také učinil.
31. Namítaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2024 č.j. 63 A 4/2023-75 není v dané věci přílehlavý, týká se zcela jiné problematiky, tj. upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny a zastavení řízení o této žádosti, kdy žadatelem byl otec nezletilého dítěte, a posuzování neurčitěho právního pojmu „odůvodněný případ“, kdežto v posuzované věci jde o neprodloužení pobytového oprávnění žalobkyně z důvodu jejího odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, nezletilé děti ani jiné osoby závislé na žalobkyni zde nefigurovaly, přičemž žalovaný se s konkrétními námitkami vznesenými žalobkyní vypořádal.
32. Soud neshledal pochybení ani v posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaný se dostatečně zabýval v řízení vznesenými námitkami žalobkyně, a to na str. 6-8 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že znalost pouze anglického jazyka příliš nevypovídá o integraci žalobkyně na území České republiky, žalovanému nebyl znám žádný důvod, proč by nemohla pobývat ve své zemi původu, a to případně i se svým partnerem, který je rovněž nigerijské státní příslušnosti a na území ČR pobývá na základě dlouhodobého pobytu, mohli by se tedy navštěvovat, případně společně přestěhovat do země původu, dále uvedl, že žalobkyně je

v produktivním věku a není mu známa žádná překážka, která by ji bránila v získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti v zemi původu. Upozornil, že žalobkyně se dopustila závažné trestné činnosti, přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí od jejího odsouzení neuplynul ani rok. Soud považuje toto hodnocení žalovaného za dostatečné, žalovaný přesvědčivě vypořádal všechny námitky žalobkyně vznesené během správního řízení a správně posoudil, že uvedené nepředstavuje v jejím případě nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, zcela adekvátně poměřil veřejný zájem a soukromé zájmy žalobkyně, které v daném případě nedosahovaly intenzity možného porušení čl. 8 Úmluvy.

33. Na toto posouzení nemůže mít vliv ani nové tvrzení žalobkyně uplatněné v žalobě, dle kterého je HIV pozitivní. Žalobkyně to ve správním řízení neuvedla, soud při tom může vycházet pouze ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), v řízení před soudem nelze uplatňovat nové skutečnosti. Žalobkyně měla povinnost tuto okolnost uvést ve správním řízení, což neučinila a žalovaný se tím tedy nemohl nijak zabývat. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu lékařské potvrzení ze dne 14. 5. 2024 přiložené k žalobě. Soud neprováděl k důkazu ani nepodepsanou smlouvu o úvěru, neboť jí žalobkyně přiložila k návrhu na přiznání odkladného účinku, ve věci samé ji k důkazu nenavrhovala.
34. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. (výrok I.)
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto ji náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. (výrok II.)

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. června 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.